దమయంతి

చెప్పే వెళ్ళమంది

సాయంత్రం ఆరున్నరవుతుండగా గేటు తోసుకుని ఇంటిలోకి వస్తున్న సునందకేసి చూశాడు రఘురాం. సునందని గుమ్మంవరకూ రానిచ్చి మరోసారి ఆమె చూసేలు చేతి గడియారంకేసి చూసుకున్నాడు. సుమ్మానికెదురుగా వాలు కుర్చీలో కూర్చున్న భర్తని అతని వాలకాన్ని గమనించి చూడనట్టుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది సునంద.

"ఈరోజు లేటయినట్టుంది" అన్నాడు రఘురాం.

"అవును"

"ఎందుకనో?"

"కొంచెంపనుంది. అందుకని" చెప్పింది సునంద.

"ఎవరితో?"

సునంద భర్తకేసి నిశితంగా చూసింది, రఘురాం ఆమె చూపుని పట్టించుకోలేదు.

"సాగర్ తోనేగా సినిమ?" అన్నాడు.

సునంద ఆశ్చర్యంగా చూసింది. రఘురాం సరిగ్గా కుర్చీలో తనతో పేచీ పెట్టుకోడమే పని అన్నట్టుగా కూర్చుని ఉన్నాడు.

"అలా చూస్తావేం నాకు తెలిసిపోయిందేమిటనా?"

"నాకు తెలిస్తే మళ్ళీ ఎందుకడుగుతున్నారట?"

"నాకేమి తెలీదని నువ్వనుకుంటావు. కానీ నాకంతా తెలుసు".

సునంద వెంటనే ఏదో అనాలని నోరు తెరిచింది. మళ్ళీ అంతలోనే రఘురాం మొహంకేసి ఓసారి చూసి మాట్లాడ కుండా లోపలికి నడిచింది.

"మాట్లాడవేం?" రెట్టించాడు రఘురాం.

లోపల కాఫీ కలుపు కొంటున్న సునందకి ఆమాట వినిపించినా మాట్లాడలేదు రఘురాం ఆఫీసునుంచి వస్తూ దారిలో హోటల్లో కాఫీ తాగి వస్తాడు. సునంద కాఫీ తాగి స్టవ్ మీద కుక్కర్ పెట్టి స్నానానికి వెళ్ళింది.

సునందకి రఘురాంతో పెళ్లయి మహా అయితే సంవత్సరంన్నరయింది. రఘురాం ఏదో ప్రయివేటు కంపెనీలో పని చేస్తున్నాడు. సునంద ఏ.జి.ఆఫీసులో చేస్తోంది. ఇద్దరికీ కలిపి నెలకి వెయ్యికిపైనే వస్తాయి.

పెళ్లిరోజున అందరూ అన్నారు. సునంద చాలా అదృష్టవంతురాలని. సునందకూడా నిజమే అనుకొంది.

సునంద నిట్టూర్చింది.

'మోసపోయాను' అని మనసులో అనుకోకుండా ఉండలేకపోయింది.

వంటపూర్తి అయ్యేసరికి ఎనిమిదిన్నరయింది. ఆఫీసులో పని ఎక్కువగా ఉంటోందీ మధ్య. బస్సుకోసం నిలబడి వేలాడుతూ ఇంటికొచ్చి, పనిమనిషి తోమి పక్కింట్లో ఉంచిన గిన్నెలన్నీ సర్ది వంట చేసేసరికి పూర్తిగా అలిసిపోతుంది. ఒక్కోసారి కూరగాయలకి ఒక్కతే మళ్ళీ మార్కెట్ కి వెళ్లి తెచ్చుకోవాలంటే విసుగ్గా ఉంటుంది.

ఉద్యోగం చేసే ఆడపిల్ల భర్తనుంచి అతిచిన్న సహాయాల్ని కోరుకుంటుంది. తనని అర్థం చేసుకుని మనసుకీ శరీరానికి కష్టం కలగకుండా చూసుకునే భర్త కావాలను కుంటుంది. తను సంపాదిస్తుంది కనక డబ్బువిలువ తెలుసుకాబట్టి భర్తని శక్తికిమించిన ఖరీదైన నగలు చీరలు,కారు,మేడలు కోరుకోదు. సాటిమనిషిగా గౌరవించి విలువ ఇచ్చి ప్రేమతో చూసుకునే ఓ స్నేహితుడిలా భర్త ఉండాలని అనుకొంటుంది. సునంద కూడా అంతకుమించి రఘురాం నుంచి ఏదీ ఆశించలేదు. అయినా సునందకున్న ఈ చిన్నకోరిక తీరలేదు. రఘురాం అనుక్షణం నేను మగాడ్ని ఒక ఆడదానికి మొగుడ్ని అన్నీ విషయాల్ని గుర్తుపెట్టుకుని మరీ ప్రవర్తిస్తాడు.

టేబుల్ పైన అన్ని సర్ది

"భోజనానికి రండి" పిలిచింది.

రఘురాం గదిలో రేడియో వింటూ కూర్చున్నాడు. రోజంతా పనిచేసి అలిసిపోయిన సునందకి ఆ మోత వింటే కంపరంగా ఉంటుంది. చుట్టుపక్కల నాలిగిళ్లవాళ్లకి వినపడేలా సౌండ్ పెట్టి వినడం రఘురాంకి అలవాటు.

"నాకు ఆకలిగా లేదు" లోపలినుంచే చెప్పాడు.

సునందకి ఆకలిగా ఉంది. అలసటగానూ ఉంది. త్వరగా రెండు ముద్దలు తిని పడుకోవాలని ఉంది. అతనికోసం పొద్దుపోయే వరకూ భోంచెయ్యకుండా ఎదురు చూసే ఓపికలేదు.

"సాంబార్ చేశాను. ప్రొద్దున ఆమ్లెట్ కావాలన్నారుగా చేశాను. వడియాలు వేయించాను. చల్లారిపోతే బాగుండదు. మీరు అడిగారని చేశాను రండి" మళ్ళీ పిలిచింది.

"అవును అడిగాను. కానీ ఇప్పుడు తినాలని లేదు" అన్నాడు రఘురాం.

అతనితో మాటలు పెంచడం ఇష్టంలేదు సునందకి. అతను అడిగే వాటికన్నిటికీ సమాధానం చెబుతూపోతే రోజూ ఇంట్లో ఓ యుద్ధం జరగాలి.

"మీ ఇష్టం నేను తింటున్నాను" అని తను పెట్టుకు తినసాగింది.

"నీకు అలవాటేగా తిను" అన్నాడు రఘురాం.

ఆఫీసులో ఉన్నంతసేపూ హాయిగా ఉంటుంది సునందకి. కలుపుగోరుగా నవ్వుతూ మాట్లాడి నవ్వించే స్నేహితులున్నారు. సాయంత్రం ఇంటికి రావాలంటే బెంగగా ఉంటుంది. ఏ పరిస్థితిని ఎదుర్కోవాలని వస్తుందోనని బాధపడుతూ ఇంటికి వస్తుంది. రఘురాంకి కావల్సినవన్నీ స్వయంగా అమర్చిపెడుతుంది. అయినా సరే ఏదో ఎత్తి పొడుపు మాటలు. అనవసరంగా కదిలించి పోట్లాట పెట్టుకోవాలని చూస్తాడు. ఇంట్లోనూ, ఆఫీసులోనూ బండ చాకిరీ చేస్తూ, అలిసిసొలిసి ఇంటికి వస్తే మంచి మాటా పలకరింపు ఉండదు సరిగదా మనసు గాయపడేలా చేసి అతను పొందే ఆనందం ఏవిటో తెలీదు. అసలు మనిషి తత్వం ఏమిటో సునందకీ రోజుకి అర్థం కాదు.

తొమ్మిది గంటలకి ఇంగ్లీషు వార్తలు అయిపోయిం తర్వాత మళ్ళీ ఒకసారి పిలిచింది రఘురాంని భోజనానికి రమ్మని సునంద.

"అవసరం లేదు" అన్నాడు రఘురాం.

ఈ మధ్య వారానికి కనీసం రెండు రోజులైనా ఈ విధంగా గడపటం అలవాటైపోయింది.

నిట్టూర్చింది సునంద.

అతన్ని తన తల్లిదండ్రీ ఏమీ మోసం చెయ్యలేదు. ఇస్తానన్న కట్నం, లాంఛనాలు అన్నీ సక్రమంగానే ఇచ్చారు.

పెళ్ళి చూపులప్పుడు ఎంత నంగనాచిలా మాట్లాడాడు! నమ్మి చెడిపోయిన వాళ్ళుండరంటారు. కానీ బాగుపడ్డ వాళ్ళెవరో మాత్రం కంటికి కనబడరు!

సునంద చాలా సూటిగా అడిగిందతన్ని.

"నేను ప్రస్తుతం ఉద్యోగం చేస్తున్నాను" అంది "తెలుసు" అన్నాడు రఘురాం.

"పెళ్ళయ్యాక కూడా ఉద్యోగం చేస్తాను. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఉద్యోగం మానను."

"మానమని ఎవరన్నారిప్పుడు" నవ్వుతూ అన్నాడు రఘురాం.

"థాంక్స్ నేను కథలు రాస్తుంటాను. బహుశా ఆవిషయం కూడా మీకు తెలిసే ఉంటుంది. సాధారణంగా రచయిత్రుల మనస్తత్వం చాలా డెలికేట్ గా ఉంటుంది. మనసుకేమాత్రం నొప్పి కలిగినా వాళ్ళుభరించలేరు. రాయడానికి అలవాటు పడ్డవాళ్ళు రాయకుండా ఉండలేరు. మీకు ఇష్టమైనా కాకపోయినా నేను కథలు రాయడం మాత్రం మానుకోను."

రఘురాం చాలా తీవిగా నవ్వి "నువ్వురాసినవి చదివాను కొన్ని పత్రికల్లో నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు రాసుకోవచ్చు. నాకు ఏ విధమైన అభ్యంతరం లేదు. కావాలంటే ఓ పత్రిక కూడా పెడతాను." అన్నాడు.

"నాకు ఫ్రెండ్స్ కూడా ఉన్నారు. నాలుగు విషయాలు తెలియాలంటే నలుగురితో పరిచయం ఉండటం అవసరం. ఈ పెళ్ళి కారణంగా పరిచయస్తుల్నీ స్నేహితుల్నీ వదులుకోలేను."

రఘురాం నవ్వేశాడు "సరిగ్గా నేను చెప్పదల్చుకున్న మాటలే చెప్పావు. నేను స్నేహితులంటే పడిఛస్తాను." అన్నాడు.

ఆలోచిస్తే అప్పుడు అతనన్న మాటలు అబద్ధమో లేక ఇప్పుడు ఆడుతున్నది నాటకమో అనుమానంగా ఉంది. పెళ్ళయిన కొత్తలో ఓ ఆర్నెల్లు ఓ మాదిరిగా ఉన్నాడేమో అంతే. ఆ తరువాత నుంచీ ప్రారంభమైంది అంతర్యుద్ధం!

తన కథలు చదివి నలుగురూ తనని మెచ్చుకుంటే అతను అదోలా ఫీలవుతాడు. తనని తెలివైనదనీ ఆమెని చేసుకోడం అతని అదృష్టం అనీ అందరూ అంటుంటే అతనికి సిగ్గుగా భరించలేని బాధగా ఉంటుంది. ఎవరైనా అనని అతనికంటే ఎక్కువగా చిత్రించడం అతనుభరించలేడు. క్రమంగా మనిషిలా ఓ విధమైన కాంప్లెక్స్ చోటుచేసుకొంది. ఓ రోజు అడిగాడు.

"నిజంగా ఆ కథలన్నీ నువ్వు రాసినవేనా?" అని అతని అనుమానానికి నవ్వొచ్చింది సునందకి. అతనలా అడగటానికి కారణం తను రఫ్ గా రాసిన కాగితాలు సగం రాసిన కథలు

అతనికి చూపించక పోవడం అనుకుంది. రాసినవి అచ్చయ్యే వరకు ఎవరికీ చూపడం అలవాటు లేదు సునందకి.

"ఎందుకొచ్చింది మీకా అనుమానం" అంది నవ్వుతూనే "అవునో కాదో చెప్పు" అన్నాడు.

"నేను రాసినవే" అంది తను. అతను మాట్లాడ్లేదు వెంటనే, ఉన్నట్టుండి అడిగాడు.

"సత్యమూర్తిఎవరు?"

అతనలా ఎందుకడుగుతున్నాడో వెంటనే అర్థం కాలేదు సునందకి.

"కథలు రాస్తాడు మంచి రచయిత" చెప్పింది.

"అతను నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు"

"ఎంత కాలం నుంచి?"

ఓ జర్నలిస్ట్ తనని ఇంటర్వ్యూ చేస్తున్నట్టుగా అనిపించింది సునందకి అతనలా అడుగుతూంటే.

"మన పెళ్ళికాక ముందునుంచీ నేనుకథలు రాయడం మొదలు పెట్టినప్పటి నుంచీ" అంది.

"నీ కథలు చాలా వరకూ అతనే రాసి పేర్లు పెట్టి పంపుతాడా?"

అతని అనుమానం కొద్ది కొద్దిగా బోధపడ సాగింది.

"కాదు కానీ సలహాలిస్తుంటాడు. నేను రచయిత్రిగా నిలబడటానికి చాలా సహాయం

అతని మనసులో ఏమనుకున్నాడో తెలీదుగానీ సత్యమూర్తితో అతను నవ్వుతూ సరదాగా మాట్లాడడం సునంద ఎప్పుడూ చూడలేదు. తన స్నేహితుల్ని పరిచయం చేసి నప్పుడు, వాళ్ళు తమ ఇంటికి వచ్చినప్పుడూ వాళ్ళ ముందు తేలిగ్గా మాట్లాడడం, మొహం చిట్లించి చిరాకు ప్రదర్శించడం చేయటంతో వాళ్ళని ఇంటికి పిలవడం మానేసింది

చేశాడు.''

''అతని సహకారం లేకుండా నువ్వు రాయలేవు?'' అడిగాడు రఘురాం. సునంద చెప్పింది.

''రాయలేక కేదు. నా కంటే వయసులోనూ అనుభవంలోనూ పెద్దవాడు. సలహా తీసుకుంటే మంచిదని''అదో సెంటిమెంటు అంతే.

''నువ్వు రాసే ప్రతీ కథా అతని సలహా సంప్రదింపులమీదే రాసేటట్లయితే నువ్వు కథలు రాయడం మానేయ్యటం మంచిది.'' అన్నాడు రఘురాం.

అతని భావం అర్థం అయింది సునందకి. అది బయట పెట్టకుండా కథల పైన వంక పెడుతున్నాడు.

''సారీ బహుశ నేను కథలు రాయడం మానలేక పోవచ్చు'' తను కథలు రాస్తూనే ఉంది, మానలేదు. అవి అచ్చవుతూనే ఉన్నాయి. డబ్బులు వచ్చినప్పుడల్లా అతను లెక్కలు అడుగుతూనే ఉన్నాడు. తను ఇస్తూనే ఉంది.

సత్యమూర్తి దగ్గర తనకి చనువుందనీ అతనితో కలసి పెళ్ళికి ముందు పత్రికాఫీసులకి, మీటింగులకీ వెళ్ళేదనీ తనే రఘురాంతో ఓసారి చెప్పింది. అది మనసులో ఉంచుకుని కాబోలు మరోసారి అడిగాడు.

''ఆ సత్యమూర్తితో స్నేహం మానలేదు?'' అని''మానటానికి గల కారణం కనిపించలేదు'' అంది తను ''నా కిష్టం లేదు అంతే. నేను లేనప్పుడు అతను ఇంటికి రావటం నిన్ను అతను మీ ఆఫీసులో కలుసుకోవడం నాకు నచ్చదు''

అతని మాటలు సిల్లీగా తోచాయి సునందకి.

''చూడండి నేనతనితో రహస్యంగా మాట్లాడాలని అనుకోవడంలేదు. అతనొచ్చిన సమయానికి వారింట్లో ఉండటం లేదంతే. ఉన్నప్పుడు కూడా మీరు ఊరికే చిరాకు పడిపోతూ అసహనంగా ఉంటారు. అది నాకెంతో చిన్నతనంగా ఉంటుంది. మీకు ఓపికా తీరికా ఉంటే మా సంభాషణల్లో పాలు పంచుకోడం నాకూ ఇష్టమే'' అంది.

అతని మనసులో ఏమనుకున్నాడో తెలీదుగానీ సత్యమూర్తితో అతను నవ్వుతూ సరదాగా మాట్లాడటం సునంద ఎప్పుడూ చూడలేదు. తన స్నేహితుల్ని పరిచయం చేసినప్పుడు, వాళ్ల తమ ఇంటికి వచ్చినప్పుడూ వాళ్లముందు తేలిగ్గా మాట్లాడటం, మొహం చిట్లించి చిరాకు ప్రదర్శించడం చేయటంతో వాళ్లని ఇంటికి పిలవడం మానేసింది సునంద.

''నువ్వు సుఖంగా ఉండటమే నాకు కావాల్సింది. మీ ఆయనికి ఇష్టం లేకపోతే నా స్నేహం మానెయ్. ఉత్తరాలుకూడా రాయొద్దు''అంటాడు సాగర్.

సాగర్‌కున్న సంస్కారంలో ఒక్కవంతు ఇతన్లో ఉన్నా ఎంత బాగుండేది అనుకుంది సునంద. సాగర్ తన అభిమాని. స్నేహితుడు, శ్రేయోభిలాషి. బెంగుళూరులో ఓ ఫాక్టరీలో ఇంజనీరుగా చేస్తున్నాడు. ఆఫీసు పనిమీద రెండు రోజుల క్రితం హైదరాబాదు వచ్చాడు. రఘురాం సంగతి తెలిసి అతన్ని ఇంటికి పిలిచి అగౌరవ పరచడం ఇష్టం లేక ఊరుకుంది సునంద. వెళ్లబోయేముందు సాయంత్రం తనని కలుసుకోవాలని ఆఫీసుకివచ్చాడు. ఇంటికి పిలిచి మర్యాదచేసి పంపించరాని తన పరిస్థితికి సిగ్గుగానూ,బాధగానూ ఉంది సునందకి.

సాగర్ హైదరాబాదు వచ్చిన సంగతి, తనతో మాట్లాడిన విషయం రహస్యంగా ఉంచాలని సునంద ఎప్పుడు అనుకోలేదు. అయితే తను సాగర్‌తో మాట్లాడటం రఘురాం చూశాడన్న మాట. రహస్యంగా తనని గమనించాల్సిన అవసరం అతనికేమొచ్చింది? అదే సునందకి అర్థం కాని విషయము బాధ కలిగించిన విషయమూ పైగా రఘురాం తనని ప్రశ్నించిన తీరు అతనేదో మనసులో పెట్టుకుని చేయని తప్పుకి తనని నిలేసి అడుగుతున్నట్టుగా ఉంది.

మంచమీద అశాంతిగా కదిలింది సునంద. నిద్ర పోవాలని ప్రయత్నించినా సాధ్యం కాలేదు. కళ్ళుమూసుకుని పడుకుని ఆలోచిస్తోంది. కొంచెంసేపటికి రఘురాం రేడియో కట్టేసి పక్కనే మంచంపైకి చేరాడు కళ్లనిప్పి చూసింది సునంద.

''ఇలా ఎంతకాలం తప్పించుకుంటావ్?''అడిగాడు రఘురాం.

అర్థం కాలేదు సునందకి. మానసికంగానూ శారీరకంగానూ పూర్తిగా అలిసిపోయి ఉంది. ఆతను తననెందుకలా మాటలతో వేధిస్తున్నాడో అసలతని ఉద్దేశ్యం ఏమిటో అంతుబట్టలేదు.

''చూడండి డొంక తిరుగుడు వద్దు. మీ మనసులో ఏముందో సూటిగా అడగండి. సమాధానం చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తాను''అంది.

''ఆల్‌రైట్ అయితే చెప్పు. సాగర్‌తో నీదెలాంటి పరిచయం?''సునంద సూటిగా చూసింది రఘురాం మొహంలోకి.

''స్నేహం''చెప్పింది.

''ఎటువంటి స్నేహితుడు?''

''మంచివాడు, నాక్లోజ్ ఫ్రెండ్''

''ఐ.సీ.''ఏదో రహస్యం కనిపెట్టినవాడిలా అన్నాడు.

''ఎంతక్లోజ్ ఫ్రెండ్?''

రఘురాం అలా అడుగుతుంటే అసహ్యంగా చూసింది సునంద. స్నేహానికి అర్థం విలువ తెలిసి ఉంటే అతనలా మాట్లాడడనిపించింది. తన నోటిద్వారా అసలతను ఏం చెప్పించాలని

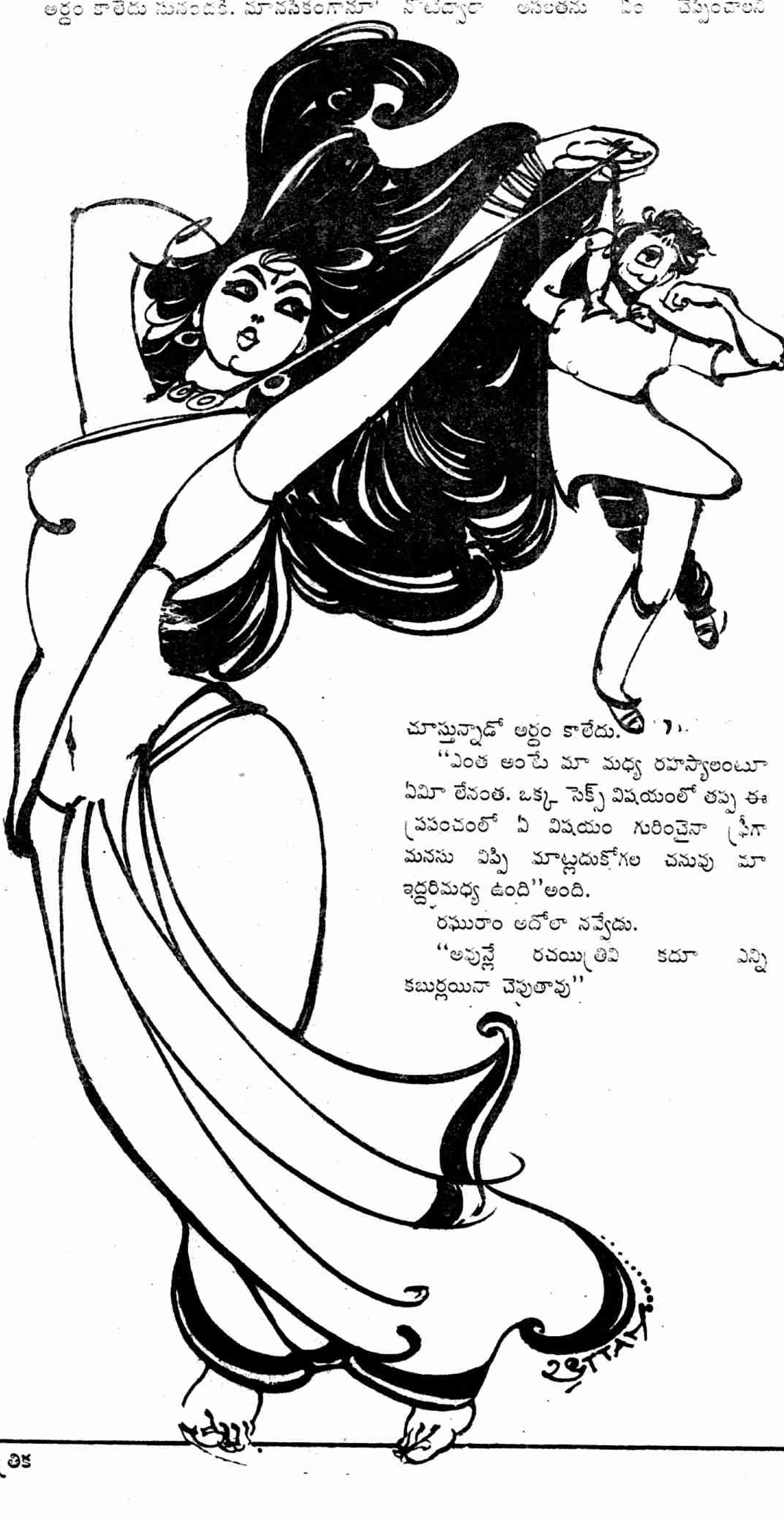

చూస్తున్నాడో అర్థం కాలేదు.

''ఎంత అంటే మా మధ్య రహస్యాలంటూ ఏమీ లేనంత. ఒక్క సెక్స్ విషయంలో తప్ప ఈ ప్రపంచంలో ఏ విషయం గురించైనా ఫ్రీగా మనసు విప్పి మాట్లడుకోగల చనువు మా ఇద్దరిమధ్య ఉంది''అంది.

రఘురాం అదోలా నవ్వేడు.

''అవున్లే రచయిత్రివి కదూ ఎన్ని కబుర్లయినా చెపుతావు''

సునంద మంచంపైన లేచి కూర్చుంది.

''ఏమిటి మీ ఉద్దేశం?''నిలదీసి అడిగింది.

''అసలు నీ ఉద్దేశం ఏమిటి చెప్పుముందు. సత్యమూర్తితోనూ, సుధాకర్‌తోనూ, శ్రీధర్‌తోనూ, మూర్తితోనూ, ఇలాంటి చనువే ఉందా నీకు?

ఆమాటతో రఘురాం ఏమిటో పూర్తిగా అర్థమై పోయింది సునందకి.

సునంద అతనికేసి చూసింది. ఆచూపులో ఏవగింపు ఉంది, రోషం ఉంది, అసహ్యం ఉంది జుగుప్స ఉంది. ఈ మనిషి తనభర్త అనుకుంటే భరించరానంత అవమానంగా ఉంది. ఇక అతనితో మాట్లడటం అనవసరం అనిపించింది.

''మాట్లాడవేం?'' రెట్టించాడు రఘురాం.

సునంద తలెత్తి అతని మొహంలోకి ఏవగింపుగా చూసి అంది.

''మీ అర్థంలేని అనుమానాలకి సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవల్సిన అవసరం నాకు లేదు. అనవసరంగా గొడవలు పెంచి ఈ మాత్రం మనశ్శాంతి కూడా లేకుండా చెయ్యకండి. అంతే నేను చెప్పదల్చుకున్నది.''

రఘురాం విసురుగా మంచం పైన లేచి కూర్చున్నాడు.

''మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తున్నది నువ్వు. ఆఖరుసారిగా చెబుతున్నాను. ఇక నుంచీ నీ ఆటలు సాగటానికి వీల్లేదు. స్నేహం పేరుతో అడ్డమైన వాడితో పూసుకు తిరగటం నాకు నచ్చదు. ఏదో సోషల్‌గా ఉంటాడనుకున్నాను. అంతే గానీ ప్రతి మొగాడితో ఇలా బరితెగించి ప్రవర్తిస్తారని తెలిస్తే.... ''

సునందలో సహనం చచ్చిపోయింది. ఛీదరింపుగా అంది ''ఛీ కట్టుకున్న భార్యతో ఇలా మాట్లాడటానికి సిగ్గులేదూ?'' ఆ మాటతో రఘురాం రెచ్చిపోయాడు.

షటప్ అసలు పరువున్న ఆడదానివేనా నువ్వు? నన్నెందుకు పెళ్ళి చేసుకున్నావో ఇప్పుడు అర్థమైంది. మొగుడంటూ ఎవడో ఒకడు ఉంటే వాడిచాటున ఎన్ని నాటకాలు ఆడినా ఎందరితో తిరిగినా ఎవరికీ తెలీదనేగా?''

''మళ్ళీఒకసారి ఆ మాట అన్నారంటే...''

''ఏం చేస్తావే అసలు నీతి ఉన్న ఆడదానివైతే నోరెత్తవు నువ్వెలాంటి దానివో తెలిసినా ఇంతకాలం... ''

''యూ...బాస్టర్డ్ నిన్నూ...''

మరుక్షణం రఘురాం దవడ పేలిపోయింది. అంత శక్తి సునంద చేతికెలా వచ్చిందో తెలదు. ఆ దెబ్బతో రఘురాం కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. అబ్బా అంటూ చేత్తో చెంపని అదుముకున్నాడు. పళ్ళు కదిలి నట్లనిపించింది. బాధగా కళ్ళు మూసుకున్నాడో క్షణం. ఏం జరిగిందో తెలుసుకునే లోగా సునంద అక్కడి నుంచి లేచి వెళ్ళిపోయింది. మెల్లగా కళ్ళిప్పిచూసిన రఘురాంకి ఆ గదిలో సునంద కనబడలేదు.

''సంస్కారం, అభిమానం, నీతి నీకు లేకపోవచ్చు కానీ నాకున్నాయి. ఇంత వరకు భర్త అన్న గౌరవంతో నీకు విలువ ఇచ్చాను. నీకు భార్య నెలా చూసుకోవాలో తెలీదు అసలు సివిలైజ్డ్ సొసైటీలో బతికే అర్హత నీకు లేదు. మగాడినన్న అహంకారంతో మృగంలా ప్రవర్తిస్తే భరిస్తూ బతికే ఖర్మ... ఆతర్వాత మాటలు వినబడలేదు. రఘురాం గదిబయటికి వచ్చాడు.

సునంద అప్పటికే సూట్‌కేస్‌లో బట్టలు కుక్కి దాన్ని చేతిలోకి తీసుకుంది. రఘురాం కేసి తలతిప్పి అయినా చూడ కుండా బయటికి నడిచింది. అప్పుడు రాత్రి పదకొండయింది. *